

Pro to nevyšly za řízení najevo žádné podklady. Posudek znalce soud neváže, ježto jde o otázky právní, k jichž řešení je povolán soud a ne znalec. Tento může zjednatí jen pro úsudek soudu skutkový podklad na př. o tom, jaké práce a jakého nářadí je potřebí ke konání projektantských a jiných architektonických prací, při čemž potřebu právě zabavených předmětů posuzuje soud.

Čís. 12135.

Rejstříkový soud jest oprávněn uložití opovídateli, by předložil nutný doklad o tom, zda jest oprávněn provozovati předmět podniku ohlášený k zápisu do obchodního rejstříku.

Nepřípustným jest dodatek k firmě »autorisovaný civilní inženýr« a »pro architekturu«.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1932, R I 939/32.)

Dr. Ing. Rudolf S. opověděl k rejstříku firmu: »Dr. Ing. Rudolf S., autorisovaný civilní inženýr pro architekturu a pozemní stavby«. Rejstříkový soud vyžádal si nejprve posudek obchodní a živnostenské komory v Praze, jež se vyjádřila takto: InSTITUTE civ. inženýrů zakládá se na ministerských nařízeních ze dne 11. prosince 1860 čís. 36413, ze dne 8. listopadu 1886 čís. 8162 a ze dne 7. května 1913 čís. 77 ř. zák. Podle těchto předpisů a zejména podle § 2 posléze uvedeného min. nařízení má v činnosti civilních techniků převahu duševní tvorba. Již z této podstaty jejich oprávnění jest patrné, že jejich činností nemohou býti dotčeny jednotlivé živnosti. Přejímají-li však provádění technických prací, naskytá se otázka, pokud při tom podléhají předpisům živnostenského řádu. O tom jediné § 22 zák. ze dne 26. prosince 1893 čís. 193 ř. zák. má v odst. (1) ustanovení, že oprávnění úř. aut. soukromých techniků není dotčeno tímto zákonem, v odst. (2) téhož paragrafu pak stojí, že, pokud provádějí pozemní stavby a jiné příbuzné stavby svým vlastním živnostenským personálem, podrobeni jsou ustanovení šesté a sedmé hlavy živnostenského řádu. Vzhledem k uvedenému zastává komora ve své praxi názor, že činnost civilních inženýrů, pokud ji provádějí po živnostensku, jest vázána předpisy živnostenského řádu, v čemž je zahrnuta i povinnost, míti příslušný živnostenský list. Při posuzování, zda určitá činnost jest živnostenskou, čili nic, rozhoduje vždy jen skutečná povaha této činnosti, nikoliv osoba, která ji provozuje. Vzhledem k tomu, že činnost civilních inženýrů byla jen pro svou zvláštní povahu, t. j., že jsou »úřadem pro určitá jednání zvláště ustanoveni a v povinnost vzati« (lit. F čl. V. uvoz. pat. k ž. ř.) vyňata z platnosti živnostenského řádu a nelze autorisačnímu oprávnění jejich přiznati povahu oprávnění živnostenského, nemohou provozovati živnostenské zaměstnání, aniž by vyhověli předpisům živnostenského řádu. Kdyby tento názor nebyl uznáván, mohli by civilní inženýři prováděti nejen práce stavebních živnostníků, nýbrž i všech ostatních řemeslných a koncesovaných živností, což by ovšem vedlo k úplné negaci živnostenského řádu. Má tedy komora za to, že oprávnění civilního inženýra nedává právo

k živnostenskému provozování určité činnosti, ježto toto autorisační oprávnění nemůže býti podkladem provozování živnosti. V souzeném případě arch. Dr. Rudolf S. opověděl k zápisu do obchodního rejstříku »provádění pozemních staveb«, kterýžto předmět podniku odpovídá skutečnému provozování živnosti. Ježto tuto činnost provozuje po živnostensku, má komora v důsledku výše řečeného za to, že jest povinen opatřiti si příslušné živnostenské oprávnění, v tomto případě koncesi stavitelskou. Re j s t ř í k o v ý s o u d projevilsouhlas s názorem obchodní a živnostenské komory, uložil opovídateli, by předložil do šesti týdnů koncesní listinu na stavitelskou živnost a uvedl dále v d ů v o - d e c h: Pokud se týče zvoleného znění firmy nemůže rejstříkový soud souhlasiti s označením »autorisovaný civilní inženýr« v jejím znění, ježto činnost autorisovaného civilního inženýra není činností obchodní ve smyslu obchodního zákona a nemůže býti proto předmětem zápisu do obchodního rejstříku. Ani další označení »pro architekturu« není činností obchodní a nemůže býti předmětem zápisu do rejstříku a jest podle toho znění firmy nově upravití. Co do titulu autorisovaný civilní inženýr podotýká soud, že podle § 1 nař. min. veř. prací v dohodě s min. vnitra, věcí duchov. a vyučování, pak s min. práv., financí, obchodu, železnic a orby ze dne 7. května 1913 čís. 77 ř. zák. o civilních technících, jest pro civilní techniky pro stavby silniční, vodní, mostní, železniční a příbuzné stavby stanoven titul »civilní inženýr stavební«. Se zápisem tohoto titulu nemůže rejstříkový soud souhlasiti z důvodu, že titul ten je titulem úředním, který se vztahuje jen na určitý stav osob, které ho mohou používati jen při vykonávání určitého úředního povolání a které jsou také podle předpisu cit. odst. V. lit. f) uvozovacího patentu k živn. ř. vyňaty z platnosti živnostenského řádu a které lze považovati za t. zv. technické notáře. Nemůže proto rejstříkový soud tento úřední titul považovati ani za dodatek osobní, ani za dodatek věcný ve smyslu čl. 16/2 obch. zák. a nemůže ho zapsati do obchodního rejstříku. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Rekursní soud, přezkoumaj spisy a napadené usnesení, poukazuje na jeho odůvodnění, jehož správnost vývody stížnosti není vyvrácena. K nim se jen dodává: Podle čl. 19 obch. zák. každý kupec jest povinen přihlásiti svou firmu k zápisu do obchodního rejstříku u obchodního soudu, v jehož obvodu jest jeho obchodní závod. Ke splnění této povinnosti ovšem jest povinen podati přihlášku k zápisu do obchodního rejstříku a předložiti příslušné doklady, také průkaz oprávnění ku provozování obchodu, který jest předmětem zápisu do rejstříku; nemá-li doklady, musí si je ovšem opatřiti. Podle § 22, druhý odstavec, zákona ze dne 26. prosince 1893, čís. 193 ř. zák. úředně autorisovaní soukromí technické, pokud provádějí pozemní stavby a jiné příbuzné stavby svým vlastním živnostenským personálem pomocným, podrobeni jsou ustanovení 6. a 7. hlavy živn. řádu. Provádějí-li tedy civ. technické svou činnost po živnostensku, jsou vázáni předpisy živnostenského řádu a musí míti jako každý, kdo provozuje určitou činnost, živnostenské oprávnění, tedy i koncesní listinu pro živnost stavitelskou. Proto je povinen stěžovatel k opovědi zápisu do obchodního rejstříku provádění staveb pozemních jako předmětu podniku, který provozuje po živnostensku, opatřiti si živnostenské

oprávnění. Prvý soud, požaduje doklad o tom, nijak o tom nerozhoduje, zda stěžovateli má býti listina ta pro provozování živnosti stavitelské vydána, čili nic, a proto nijak nezasahuje do práva veřejného a tím meze své úřední působnosti nepřekročuje. Činnost autorisovaného civilního inženýra není obchodní, proto nemůže býti předmětem zápisu a označení to ve firmě není přípustné. Jinak je tomu s titulem dr. inženýra, kterého stěžovatel nabyt na tuzemské vysoké škole; tento osobní dodatek firmní jest přípustný. Proto požadavek nové úpravy znění firmy stěžovatele prvním soudem vyslovený, jest odůvodněn.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

V dovolacím rekursu, čelícím proti souhlasným usnesením obou nižších soudů, uplatňuje rekurent podle § 46 (2) zák. čís. 100/31 zmatečnost a nezákonnost napadeného usnesení, leč neprávem. Zmatečnost shledává v tom, že mu bylo uloženo předložit ve stanovené lhůtě koncesní listinu pro stavitelskou živnost, čímž prý soud překročil meze své úřední působnosti, vydav usnesení, jež obsahově spadá do veřejného práva. Patrně má rekurent na mysli důvod zmatečnosti vytčený v § 41 (2) c) zákona čís. 100/31 sb. z. a n., podle něhož jest zmatečné soudní rozhodnutí o věci, o níž náleží rozhodnouti úřadům správním. O takový případ však nejde, poněvadž nižší soudy nerozhodly o věci náležející do působnosti správních úřadů, nýbrž uložily rekurentu, by předložil nutný doklad o tom, zda předmět podniku ohlášený k zápisu do obchodního rejstříku stěžovatel je oprávněn provozovati. K tomu soud je oprávněn a nepřekročil tím meze své úřední působnosti, naopak dbal předpisů čl. 12, 15 obch. zák. a § 22 nařízení ministerstva spravedlnosti a obchodu ve shodě s ministerstvem financí ze dne 9. března 1863, čís. 27 ř. zák., by získal potřebný podklad pro přezkoumání rekurentovy opovědi, zda obsah její hoví zásadě pravdivosti, vyslovené v čl. 16. obch. zák. a zda jsou splněny podmínky žádaného zápisu do obchodního rejstříku. Jest věcí rekurenta, by si potřebné doklady opatřil tak, by mohl býti skutečněn zápis firmy do obchodního rejstříku, a soud může podle § 12 uv. zák. k obch. zák. a čl. 19, 26 liknavého účastníka přidržovati pořádkovými tresty k splnění povinnosti soudem mu uložené.

Napadené usnesení není však stíženo ani nezákonností, jak marně se snaží rekurent dovoditi. Prvý soud uložil rekurentu, by z navrženého znění firmy vypustil slova »autorisovaný civilní inženýr« a »pro architekturu« a nově její znění upravil, odůvodniv své rozhodnutí tím, že činnost autorisovaného civilního inženýra není činností ve smyslu obchodního zákona, a ani označení »pro architekturu« neznamena činnost obchodní a nemůže tudíž býti předmětem zápisu, s kterýmžto názorem souhlasil i rekursní soud. Pro toto rozhodnutí měly soudy oporu v posudku obchodní a živnostenské komory, na niž se soud prvé stolice, dbaje výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 20. listopadu 1922, čís. 45.193 — věstník čís. 36 právem obrátil, a jež náležitě věc vysvětlila. Hledě k okolnostem dolíčeným takto nižšími soudy má i dovolací soud za to, že dodatek k znění firmy slovy, jež mají býti vypuštěna, nebyl

by přípustný podle čl. 16 odstavce druhého obch. zák., nevystihoval by obchodní činnost rekurentovu a nehověl by zásadě pravdivosti znění firmy, neboť i věcný dodatek k firmě musí býti vždy pravdivý. Posoudily proto nižší soudy věc po právní stránce správně, a důvody napadeného usnesení nebyly vyvráceny vývody dovolacího rekursu. Jest nerozhodno, jaké stanovisko zaujímá rekurent v otázce své osobní způsobilosti provozovati pozemní stavby podle svého oprávnění jako úředně autorisovaný civilní inženýr pro architekturu a pozemní stavby po živnostensku bez zvláštní koncese stavitelské, neboť vyřízení této otázky jest věcí úřadů živnostenských, a netřeba se obírat v tom směru s vývody rekursu.

Čís. 12136.

Společenstva (družstva) podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Představenstvo družstva není oprávněno k rekursu, jakmile družstvo vstoupilo do likvidace.

Soud nemůže z úřadu zasahovati do likvidace. Správa likvidujícího družstva náleží jen likvidátorům, kteří jsou zodpovědni za výsledek likvidace, musí dbáti usnesení valné hromady i zákonných předpisů a ručí osobně a solidárně za škodu.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1932, R I 963/32.)

Členové družstva D. v likvidaci stěžovali si u rejstříkového soudu na nepřístojnosti při provádění likvidace a navrhli, by představenstvu družstva D. bylo nařízeno, by se neprodleně ujalo obchodního, hospodářského a administrativního vedení a představenstvu družstva V. bylo znemožněno provozování obchodního podnikání prodávati nečlenům družstva V. prostřednictvím prodejny likvidujícího družstva a porušovati tak platné zákony družstevní. Rejstříkový soud nevyhověl těmto návrhům v podstatě proto, že správa družstva, jež jest v likvidaci, náleží likvidátorům, valnou hromadou zvoleným, jimž náleží provést likvidaci družstva. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by znovu rozhodl. Důvody: S názorem prvního soudu nelze souhlasiti, neboť zřízení likvidátorů neznamená, že jsou postaveni na místo představenstva. Zřízení likvidátorů ohlašuje do společenstevního rejstříku představenstvo, jež i nadále zůstává odpovědným orgánem společenstva. Jest to patrné již z toho, že likvidatory lze odvolati a musí tu býti stále představenstvo jako zákonem předepsaný orgán, odpovědný i nadále pro případ konkursu. Likvidatoři jsou jen zvláštní zmocněnci ku provedení likvidace. Z toho vyplývá, že představenstvo musí dozírat na likvidatory, zda své povinnosti po zákonu konají a zda jmenovitě nedovolují, by administrativa družstva v období likvidace byla prováděna družstvem cizím, by v tomto období toto cizí družstvo v místnostech družstva s jeho zařízením a s jeho zbožím provozovalo další obchody, ba dokonce, by mělo toto cizí družstvo svou firmu na prodejně družstva. Soudu náleží, by po rozumu § 9 zákona ze dne 10. června 1903, čís. 133